

Arrest

**nr. 44 086 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn. Op 14 december 2009 dient zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeksters vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag van 14 december 2009 blijkt dat haar vingerafdrukken op 6 april 2005 reeds werden genomen in Frankrijk. Verzoekster verklaart tijdens het Dublin-interview afgenomen op 19 januari 2010 dat zij samen met haar gezin een asielaanvraag indiende in Frankrijk en er verbleef tot in de loop van 2009.

Op 25 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18

februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 5 februari 2010 aanvaardden de Franse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 9 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.A. geboren te (...) van nationaliteit te zijn: Onbepaald die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, staatsburger van Armenië, diende op 14.12.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 06.04.2005 asiel vroeg in Frankrijk. Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit en stelde ze van maart 2005 tot 2009 in Frankrijk te hebben verbleven. De betrokkene verklaart dat haar echtgenoot en zij in de loop van 2009 -de betrokkene kan geen precieze vertrekdatum geven- Frankrijk verlieten en naar de Russische Federatie reisden. Op 12.02.2010 zouden de betrokkene en haar gezin vanuit de Russische Federatie naar België zijn gereisd, waar ze op 14.12.2009 zouden zijn aangekomen. Op 25.01.2010 werd aan de bevoegde Franse diensten een vraag voor de terugname van de betrokkene volgens artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 gericht. Dit verzoek werd op 05.02.2010 door de Franse autoriteiten met instemming beantwoord.

De betrokkene verklaart van in de loop van 2009 tot december 2009 in de Russische Federatie te hebben verbleven. We merken op dat ze geen precieze gegevens (vertrekdatum, reisroute) kan geven. De betrokkene brengt bovendien geen enkel bewijs aan van het vermeende verblijf in de Russische Federatie. Het Franse akkoord van 05.02.2010 bewijst dat ook de Franse instanties geen geloof hechten aan het vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten.

Tijdens haar verhoor op 19.01.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. De betrokkene stelde dat België als asielland de keuze was van de persoon, die hun reis zou hebben geregeld. De betrokkene heeft dus geen specifieke reden om België te kiezen als land om een asielaanvraag in te dienen. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene regelmatig hoofdpijn en pijn aan de blindedarm te hebben. Er worden echter geen attesten aangebracht, die de verklaarde problemen staven en aangeven dat ze een terugkeer naar Frankrijk zouden verhinderen.

We wijzen erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Frankrijk is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Frankrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties aan wie elke beslissing van detentie of uitwijzing kan worden voorgelegd. Verder kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het ERHM. De betrokkene toont ook niet aan dat hij in Frankrijk dreigt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoekster in de repliekmemoorie om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat verweerder het statuut van vluchteling weigert terwijl verzoekster een gegronde vrees heeft en haar echtgenoot in zijn land van herkomst wordt vervolgd omwille van de ‘ernstige’ discriminatie.

3.2 In de repliekmemoorie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift.

3.3 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu geeft verzoekster evenwel niet op voldoende duidelijke wijze te kennen welke rechtsregel van het Vluchtelingenverdrag door de bestreden handeling zou zijn geschonden en in welk opzicht die rechtsregel is geschonden. Dit onderdeel van het middel is aldus onontvankelijk.

De bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dit met toepassing van Europese regelgeving die België bindt. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en er geen toepassing gemaakt wordt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster kan aldus de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig opwerpen aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 4.5 van de E.G.-verordening 343/2003 van de Raad van de Europese Unie (hierna: Dublin-II-Verordening) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat zij van februari 2009 tot december 2009 in de Russische Federatie heeft verbleven en dat zij dit kan bewijzen aan de hand van de beslissingen van 13 maart 2009 en 20 oktober 2009 waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot hij het grondgebied van de Russische Federatie moesten verlaten en een attest van ziekenhuisopname van 26 maart 2009 tot 2 april 2009. Verzoekster

stelt vervolgens dat artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de verplichting tot overname van het asielverzoek door een andere lidstaat niet meer geldt indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten. De bestreden beslissing schendt aldus artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening. Verzoekster stelt dat haar bijzondere redenen ter staving van haar asielaanvraag door verweerder niet zijn onderzocht waardoor de beslissing “ongegrond gemotiveerd is”.

3.5 In de repliekmemoire verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift.

3.6 De Raad stelt vast dat artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening inderdaad het volgende bepaalt: “(...) Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.” Dit wordt niet betwist door verweerder in de nota met opmerkingen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat er geen geloof wordt gehecht aan de verklaring van verzoekster dat zij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten.

Verzoekster verwijst naar drie stukken waaruit zou blijken dat zij van februari 2009 tot december 2009 in de Russische federatie heeft verbleven. Uit het verslag “terugnameverzoek” blijkt dat verzoekster een “kopie geboorteakte en bewijs om de Russische Federatie te verlaten (zie dossier man)” heeft ingediend. Vervolgens blijkt uit het “Formulaire uniforme pour les requêtes aux fins de reprise en charge” dat verzoekster volgende documenten heeft ingediend: “copie d’un acte de naissance, preuve d’avoir quitter la Russie. ”

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeksters verklaring in de Russische Federatie te hebben verbleven het volgende: “De betrokkene verklaart van in de loop van 2009 tot december 2009 in de Russische Federatie te hebben verbleven. We merken op dat ze geen precieze gegevens (vertrekdatum, reisroute) kan geven. De betrokkene brengt bovendien geen enkel bewijs aan van het vermeende verblijf in de Russische Federatie. Het Franse akkoord van 05.02.2010 bewijst dat ook de Franse instanties geen geloof hechten aan het vermeende verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten.” Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder twijfelt aan verzoeksters verklaring dat zij in de Russische Federatie zou zijn verbleven. Met betrekking tot het stuk “bewijs om de Russische Federatie te verlaten (zie dossier man)” blijkt uit het betrokken verslag dat verwezen wordt naar het dossier van haar echtgenoot waardoor in de bestreden beslissing met betrekking tot dit stuk ten aanzien van verzoekster geen motief is opgenomen. Verweerder stelt vervolgens vast dat de Franse instanties akkoord gaan met het overnameverzoek waaruit volgens verweerder blijkt dat zij evenmin geloof hechten aan het vermeende verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten. Verzoekster weerlegt deze argumenten niet in het verzoekschrift.

Waar verzoekster thans verwijst naar een attest van 13 maart 2009 en een attest van ziekenhuisopname stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekster deze attesten heeft voorgelegd aan verweerder en dat deze attesten bijgevolg voor het eerst bij haar verzoekschrift worden voorgelegd. Verzoekster kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan uit het dossier niet blijkt dat verzoekster deze heeft ingediend en aan verweerder ter kennis gebracht alvorens de bestreden beslissing is genomen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het motief dat verzoekster geen bewijs voorlegt van haar verblijf in de Russische Federatie dat de Franse autoriteiten evenmin geloof hechten aan verzoeksters verblijf buiten het grondgebied van de lidstaten aangezien zij akkoord gaan met het overnameverzoek, wordt niet weerlegd door verzoekster en is niet kennelijk onredelijk. Waar verzoekster thans verwijst naar “nieuwe stukken” in haar verzoekschrift die haar verblijf in de Russische federatie zouden kunnen aantonen, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken niet tijdig ter kennis zijn gebracht aan verweerder waardoor hij er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De schending van artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster stelt dat haar “bijzondere redenen” ter staving van haar asielaanvraag niet zijn onderzocht door verweerder merkt de Raad opnieuw op dat een onderzoek van de asielmotieven door verweerder de bevoegdheid hem toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, overstijgt. Een schending van de formele motiveringswet wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN